

[Kai Moltke.]

docerer sådanne teorier, har glemt alt for meget af efterkrigstidens historie, for der blev jo i de oprindelige erstatningsaftaler mellem den anden verdenskrigs allierede foretaget en arbejdsdeling sådan, at Østtyskland skulle dække erstatninger til Sovjetunionen, Polen og Czekoslovakiet, medens Forbundsrepublikkens nuværende område skulle udrede erstatninger til vestmagterne. Udenrigsministeren, hr. Poul Hartling, behøver altså ikke at forhandle med DDR, hvis erstatningsspørgsmålet skal rejses. Det spørgsmål er på forhånd løst i den kommende situation.

Nu ser jeg, at omtalen af emnet breder sig, og det vækker opmærksomhed, og det var også meningen, da jeg i sin tid rejste det ved første behandling af finanslovsforslaget ved denne samlings begyndelse. Nu ser jeg, at bornholmerne er rykket ud, men desværre har glemt disse interallierede aftaler om erstatningsansvarets fordeling mellem de to forskellige dele af Tyskland. Forleden dag var der endogså en kendt jurist, en højesteretssagfører, der i Politiken rejste spørgsmålet, om det ikke var på tide at få rejst disse krav igen.

Ja, hvad består tysk gæld af? Den består for det første af den gamle gæld over clearingkontoen, som skatteyderne efterhånden har fået ud af verden, men hvis nu de samme skatteydere kunne få en aflastning i den nye krisesituation, var det dog ingen skade til.

Men der er også et andet hold af erstatningskrav, hvor jeg står som repræsentant for en særlig gruppe af danske borgere. Jeg kom ind på det forleden dag, men formanden henstillede, at jeg tog spørgsmålet op i dag, da han mente, det lå uden for det emne, som blev behandlet, det drejede sig om valuta-problemerne. Der er de tusinder af danske koncentrationslejr-fanger og danske arbejdere, der fra 1. oktober 1943 og til krigs-afslutningen i deres områder udførte 10 og 12 timers slavearbejde daglig for tyske virksomheder, som ikke døde med Hitler, men som stadig væk er til stede, som stadig væk, bortset fra at de bestak SS for at købe os for 1 DM i døgnet, ikke gav noget som helst andet til disse mennesker for 10 og 12 timers dagligt slavearbejde. Ja men hvem er disse skyldige? Det skal jeg da med glæde gøre

opmærksom på, for jeg kan begynde med de steder, hvor jeg selv har arbejdet i Stutthof som slavearbejder, blev solgt for 1 mark om dagen. Der er f. eks. Fokker og Wulff-fabrikkerne, som dengang producerede og tjente millioner af DM på krigsfly. Det er det samme Fokker og Wulff, som sammen med andre tyske flykoncerner nu igen skummer fløden ved oprustningen for NATOs regning i det besatte Tyskland. Der er endvidere andre store foretagender; Krupp og IG Farben var de største aftagere, men dem har jeg desværre ikke noget kendskab til, for de var ikke repræsenteret i den lejr, hvor jeg var. Der er til gengæld et stort selskab, der stadig eksisterer, Hoch- und Tiefbau, som gav sig af med at udføre alt muligt arbejde i forbindelse med krigen og krigsrustningerne dengang, og som, sidst jeg så foretagendet, var en af de store velgørende tyske koncerner, som er med til at udsuge olie af Sahara-ørkenen. Jeg kan nævne andre. Der var en stor maskinfabrik, Epps maskinfabrik, som beskæftigede talrige danske under de af mig her skildrede betingelser. Ja, Epp eksisterer, Epp er kommet os helt nær ind på livet, for virksomheden blev forlagt til Flensborg, umiddelbart syd for den danske grænse.

Så var der endelig den store beton- og bygningsselementvirksomhed Kemna, hvor jeg også havde den blandede fornøjelse selv at være slavearbejder ved deres fremstilling af armaturer til de nye, hurtigt fabrikerede huse ved Danzig.

Det er meget let for regeringen, det er meget let for folketinget og de lovgivende myndigheder at sige: vi skal være venlige over for Vesttyskland, vi slår en streg over disse gamle ting. Men jeg kan ikke rejse dette spørgsmål uden samtidig at henlede opmærksomheden på, at der går hundreder, der går tusinder af danske tidligere koncentrationslejr-fanger, som aldrig fik så meget som en rød øre i erstatning for deres tvangsarbejde.

Det er ud fra dette synspunkt, det er ud fra disse folks interesser, sammen med at det kunne være et virkeligt bevis på, at Tyskland er blevet et andet, at jeg har stillet det af alle andre partier forsømt ændringsforslag, hvor jeg udtrykker ønsket om, at Tyskland får anledning til at vise sin gode vilje til at skabe økonomisk og pengemæssig stabilitet i Europa, ved at bl. a. den danske regering